

Шеф. (ходи неспокойно горе доле, сѣтиъ стана прѣдъ неѣ, опытва ся нѣколко пѣти да говори, па неможе).

Маріа. Що ти е? ты имашь нѣщо на сѣрдце-то си? —

Шеф. (полегичка изговаря думы-тѣ) Добрѣ дошелъ лѣбезный Стефана! — (подирѣ като ся по сѣзѣ) Я ми кажи Маріе, да ли ще ти бѣде тежко да ми кажешь — съ богомъ, сладкий Стефана?

Маріа. Какво е това питаніе? за сѣпружницы-тѣ рѣчь-та „съ богомъ“ е за смѣрть при послѣдно опрощаваніе.

Шеф. Секога не, има случаи дѣто разумъ-тѣ и лѣбовъ-та заповѣдвать и на сѣпрузы-тѣ да ся разпустнѣтъ.

Маріа. Разумъ-тѣ? — то вый — мѣжне-тѣ разумѣвате по-добрѣ. Лѣбовъ та? то ный, жены-тѣ, по-добрѣ разбираме. Заповѣдъ-та на лѣбовъ-тѣ е тая: За рѣцѣ водешкомъ ся влиза въ гробъ.

Шеф. Маріе! Кога-то бы могла ты да помыслишь, че това не е лѣбовъ, коя-то диха за тебе мое-то послѣдно диханіе, че това не е лѣбовъ, коя-то за тебе притесненно разтеза моѣ-тѣ послѣднѣ силѣ на жиы-тѣ. —

Маріа. Що искашь да кажешь съ тыя като гатанкы прѣдисловія?

Шеф. Ный трѣбва да ся разпустнемъ.

Маріа. Ный?

Шеф. Азъ съмъ нашелъ службѣ.

Маріа. Нашелъ ли си?

Шеф. Да, азъ отивамъ въ Индіѣ. —

Маріа. (уплашена) въ Индіѣ? (дойде въ себе си) Добрѣ, и азъ отивамъ съ тебе.